

си въсторзы подѣ влиянието на небесныѣ звѣзды: но бѣдѣте цѣломудры въ самыѣ най-высоки наслаждения на страстиѣ си. Невинната стыдливость да живѣе нераздѣлно съ васъ—и нѣжныѣ цвѣта на удовольствието вы да не повѣхвате никога въ съпружескый ви чертогъ.

Слънцето бѣше излѣзло високо на небо и распрѣснжло бѣ миллионы блясавы алмазы по снѣгътъ; но въ стаѣжтѣ на нашѣтъ младѣженцы все още царуваше дълбоко мълчание. Старата помайчима отдавиж бѣ станжала и destino пѣтя бѣ ходила до вратата, да ся услушва, но нищо не ся чувало; най-послѣ намыслила да похлопа излека и подумала по-навысоко: врѣме за ставанне—врѣме за ставанне!

Слѣдъ нѣколко минути Святославъ, облеченъ великолѣпно въ синѣжтѣ дрѣхѣ съ златныѣ цѣтелки, излѣзаль изъ стаѣжтѣ, но хубавицѣжтѣ още лежала въ постелижтѣ и за врѣме не можала отъ срамъ да погледне старѣжтѣ си помайчимъ—тя была нѣкакъ си свѣнлива и трѣндафилыѣ на нѣжныѣ ѿ бузицы были поприблѣднѣли, въ очитѣ ѿ ся изображявало тъмнѣ слабость.—Но никога Невѣнка не была толкозь привлекателна колкото тѣзи сутринѣ; тя ся облекла съ помощѣжтѣ на помайчимъ и, помолила ся по обыкновението си на Бога съ сълзы и чакала младый си съпругъ, който между това ся занимаваль съ кѣщныѣ работы, заповѣдалъ да приготвятъ обѣдъ и друго що было потрѣбно за боярѣжтѣ. Когато ся върнѣжъ при Невѣнкѣ, тя го пригърнѣжала нѣжно и думала му полегинка—милый Святославе! Азъ все мыслижъ за тейка си—ахъ! безъ съмнѣние той тѣжи за мене, плаче и ся грыжи! . . . мени ми ся иска да узнаѣжъ нѣщо за него, да чуѣжъ какъ е той сега. Святославъ проумѣль желанието и и незабавно испратилъ единъ човѣкъ въ Търново да ся научи за положението на болѣрина Тихомира.

По ный да прѣдваримъ, пратеныйтъ распытовачъ и самы да видимъ какво става въ царствующий градъ.

Болѣринѣтъ Тихомиръ на сутринѣжтѣ слѣдъ заминуванието на Невѣнкѣ, чикаль доста да ся яви тя по обычаю при него и най-послѣ отъ нетѣрпѣние побуденъ възлѣзълъ самъ си на высокый тремъ. Но що да види! Тамо намѣрилъ всичко развърлено и разнебитено, той ся стреснѣжъ и изумилъ—послѣ съгледаль на столѣтъ писмото, разгнѣжъ го та го прочиталь но невѣрваль очитѣ си—прочель го и вторый пѣтъ—и все пакъ още му ся искало да не вѣрва: но нозѣтъ му вече треперяли и